

Arrest

nr. 126 667 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MARIËN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 5 maart 1982 geboren in India in de Doeguling settlement te Mundgod (Karnakata). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. Tot uw tiende klas ging u naar school in de settlement. Nadien studeerde u tot 1999 van thuis uit aan een Indiase school. U hielp uw moeder bij de landbouw en veeteelt in uw settlement. U ging ook af en toe naar Maharasta om uw broer te helpen bij zijn truienverkoop. In 2002 volgde u gedurende zes maanden een opleiding tot schoonheidsspecialiste in Bangalore. In 2003 werkte u gedurende een jaar in Kolkata als schoonheidsspecialiste. Nadien keerde u terug naar uw settlement in Mundgod waar u uw moeder terug hielp en ging u weer af en toe naar Maharasta om uw broer te helpen bij zijn truienverkoop. Vanaf 2008 ging u ook regelmatig naar het huis van uw echtgenoot in de Phuntsokling settlement te Lobarsing (Odhissha). Van begin 2010 woonde u in een gehuurd appartement in het

Oosten van Kailash te Delhi. U werkte daar tevens sindsdien als schoonheidsspecialiste. Het was uw droom uw eigen schoonheidssalon te openen in India. U kon echter geen eigendom krijgen aangezien u niet de Indiase nationaliteit hebt. Voordien was u reeds op enkele andere beperkingen gebotst omwille van het feit dat u niet de Indiase nationaliteit hebt. Zo kon u geen verzekering afsluiten, en liep u in 2011 een job mis omdat u ook geen werkvergunning kon voorleggen. Andere Tibetanen ondervonden tevens problemen wanneer ze hun hogere studies wilden aanvatten. Ze moesten zich dan registreren als buitenlander en moesten dan een toelatingsexamen doen en meer inschrijvingsgeld betalen. Er zijn ook problemen geweest tussen moslims en boeddhisten. U bent toen gedurende twee dagen thuis gebleven om problemen te vermijden. Bovendien voelde u zich onveilig in India omwille van de vele verkrachtingen die daar plaatsvinden. Mannen riepen u oneerbare voorstellen toe. U werd tevens regelmatig uitgescholden omwille van uw Aziatische uiterlijk. Omdat u een betere toekomst wilde voor uzelf en uw kind, besloot u India te verlaten. U bent op 28 april 2013 uit India vertrokken. U kwam in België aan op diezelfde dag en vroeg hier asiel aan op 15 mei 2013. Uw zus Dekyi Dolma DAWA (O.V. 5.802.734) verblijft reeds sinds 2005 in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw scholingscertificaat, de geboorteakte van uw dochter, een attest van de South Delhi Tibetan association, een attest van uw settlement en een bewijs van uw huwelijk. Tevens legt u kopieën voor van een attest van de settlement waar uw echtgenoot woonde, de RC van uw echtgenoot en enkele internetartikels over de situatie van vrouwen in India, Tibetanen in India en racisme in India. Uw advocaat voegde hier nog twee rapporten van de HRW en van het Tibet Justice Center aan toe.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India in april 2013. U ging tot de tiende klas naar school in de Doeguling settlement te Mundgod en volgde nadien thuisonderwijs via een Indiase school tot 1999. In 2002 volgde u een opleiding tot schoonheidsspecialiste in Banglore. In 2003 werkte u gedurende een jaar in Kolkata als schoonheidsspecialiste. Vanaf 2008 verbleef u regelmatig bij uw echtgenoot in de Phuntsoking settlement in Lobarsing. De periodes dat u niet aan het werk was als schoonheidsspecialiste hielp u uw moeder bij de landbouw en veeteelt in uw settlement en ging u af en toe naar Maharasta om uw broer bij zijn truienverkoop te helpen. Vanaf 2010 huurde u een appartement in Delhi waar u tevens werkzaam was als schoonheidsspecialiste (CGVS p.2-3, 6-8).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.9).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u als reden voor uw vlucht aanhaalt dat u niet dezelfde rechten genoot als Indiërs omdat u de Indiase nationaliteit niet hebt (CGVS p.11). De vaststelling dat u niet de Indiase **nationaliteit** en dus dezelfde rechten als Indiërs zou kunnen krijgen vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien wijs ik er op dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfstatuut had, geformaliseerd in een RC (CGVS p.9). Bovendien dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden omtrent de zaken die u aanhaalde om dit te concretiseren. Zo beweert u moeilijkheden gehad te hebben bij het krijgen van een job waarbij u promotie kon maken. Nochtans haalt u zelf aan dat u hiervoor in 2011 de kans kreeg. Toen u zei dat u de nationaliteit niet had, werd u gezegd dat u wel kon beginnen als u een werkvergunning voorlegde. U hebt echter niet de moeite genomen u te informeren hoe u zulke werkvergunning kon bekomen en hebt er dus ook nooit een aangevraagd (CGVS p.11-13). Bovendien was u ook in staat te werken zonder staatsburgerschap of werkvergunning (CGVS p.12). Zo hebt u vanaf 2010 onafgebroken tot een week voor uw vertrek kunnen werken als schoonheidsspecialiste en stelde deze job u in staat uw huishuur te betalen (CGVS p.7-8). Ook het feit dat u geen eigendom kon bekomen dient te worden gerelativeerd. Zo dient te worden opgemerkt dat u wel in staat was in onderdak voor u en uw gezin te voorzien door een appartement te huren (CGVS p.2). Bovendien kregen uw ouders een boerderij ter beschikking van de Indiase overheid (CGVS p.13). Wat betreft de moeilijkheden die sommige Tibetanen ondervonden wanneer ze zich wilden inschrijven aan een universiteit, namelijk dat ze een toelatingsexamen dienden af te leggen en meer inschrijvingsgeld moesten betalen, dient te worden opgemerkt dat dit niet op u van toepassing kan worden gebracht. U ondervond immers geen problemen wanneer u zich ging inschrijven voor uw opleiding tot schoonheidsspecialiste (CGVS p.13-14). Wat betreft de spanningen tussen **moslims** en boeddhisten kan worden opgemerkt dat u omwille hiervan twee dagen binnenbleef, maar dat u persoonlijk nooit iets overkwam omwille van deze spanningen (CGVS p.15). Het loutere aanhalen van het feit dat er in India veel **verkrachtingen** plaatsvinden, is tevens onvoldoende om van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Conventie gewag te maken (CGVS p.16). U haalt aan dat mannen u soms zaken nariëpen als: "hoeveel kost het om de nacht met u door te brengen?". Maar afgezien hiervan, gebeurde er niets met u persoonlijk (CGVS p.15-16). Dit kan niet als voldoende zwaarwichtig aanzien worden om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor de **scheldwoorden** die naar u werden geroepen (CGVS p.14). Ook dit is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van systematische en persoonlijke vervolging. Deze vaststellingen wijzen er op dat er geen echte redenen, zoals die staan vermeld in de Vluchtelingenconventie, waren om India te verlaten. Deze conclusie wordt bevestigd doordat u nooit stappen ondernam om uw situatie te verbeteren. U diende nergens een klacht in, noch zocht u hulp bij de Tibetaanse organisaties in India (CGVS p.15-16). Bovendien leven uw echtgenoot en kind nog steeds in India, zonder problemen te ondervinden (CGVS p.3, 6).

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asiëlinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asiëlozoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asiëlaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asiëlinstanties, zodat deze kunnen beslissen over

de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen.

Voorts kunt u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben TEGEN EEN KOSTPRIJS VAN 1.200.000 IR (omgerekend 14.109 euro), terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.10, 19). Temeer daar u op de hoogte was van het feit dat Tibetanen een IC kunnen aanvragen om naar het buitenland te reizen en zelfs veel personen u hadden gezegd dat het belangrijk was dit document aan te vragen (CGVS p.9). Het loutere feit dat u er geen aanvraag omdat u eerst niet van plan was te vertrekken en dat u nadien toch ook niet wist waar u dan een visum zou moeten aanvragen, overtuigt allerminst. Temeer daar u3 zelfs geen moeite hebt gedaan te informeren waar u zulk visum zou kunnen bekomen (CGVS p.9, 18). Bovendien was er op het moment dat u besliste uit India te vertrekken geen specifieke persoonlijke aanleiding hiervoor (CGVS p.17). U had dus evengoed nog de tijd kunnen nemen om uw officiële reisdocumenten in orde te brengen, zodat u geen gebruik hoefde te maken van een smokkelaar.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw scholingscertificaat, de geboorteakte van uw dochter, een attest van de South Delhi Tibetan association, een attest van uw settlement, een bewijs van uw huwelijk en de kopieën van het attest van de settlement waar uw echtgenoot woonde en de RC van uw echtgenoot. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De internetartikels over de situatie van vrouwen in India, Tibetanen in India en racisme in India en de twee rapporten van de HRW en van het Tibet Justice Center zeggen niets over uw persoonlijke situatie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het feit dat uw zus Dekyi Dolma DAWA (O.V. 5.802.734) de status van vluchteling werd toegekend, heeft geen doorslaggevende invloed op de inschatting van uw vrees voor vervolging. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht. De elementen die de doorslag gaven om haar het statuut van vluchteling te geven, zijn niet van toepassing op uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en tenslotte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met de volgende stukken: drie richtlijnen van het UNHCR i.v.m. de asielpcedure, een uittreksel uit de voorbereidende werkzaamheden van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, een verslag van twee zaken die aanhangig zijn bij het EHRM, relevante landeninformatie afkomstig van de Zwitserse asielinstanties, een rapport van een Zwitserse NGO en de beslissing inzake de asielaanvraag van haar zus.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus *China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*, d.d. 29 januari 2014' en het UNHCR-advies '*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*' d.d. februari 2003.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar beweerde land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat die vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal naliet aan te tonen dat India een reële bescherming biedt tegen refoulement, noch dat zij tot India opnieuw zal worden toegelaten, en dit ondanks het feit dat de bewijslast ter zake op de commissaris-generaal rust.

Op grond van de hierna volgende motieven stelt de Raad vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India een reële bescherming biedt met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement. Zij wijst erop dat de Indiase regering geen lid is van de Vluchtelingenconventie en geen internationale bescherming biedt aan Tibetaanse vluchtelingen op haar grondgebied, en dat haar beschermingsbeleid “*louter gebaseerd is op een instructie van de zittende regering*”. Dit biedt volgens verzoekster onvoldoende zekerheid gezien dit “*immers met een vingerknip kan gewijzigd worden*”, waardoor niet voldaan zou zijn aan de vereiste dat de bescherming doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard. Verzoekster stelt dat er ook de facto nog refoulement plaatsvindt, en citeert daartoe een passage uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waarin een bron vermeld wordt die gewag maakt van repatriëringen van veroordeelde criminelen in het verleden (‘COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 29 januari 2014’, p. 14). Verzoekster verwijst naar een rapport van een Zwitserse NGO, bijgevoegd bij haar verzoekschrift, waarin zou worden gesteld dat er “*wel degelijk deportaties van Tibetanen naar China plaatsvonden*”. Tot slot merkt verzoekster op dat de conclusies van de objectieve informatie van de Belgische en Zwitserse asielinstanties onderling incoherent zijn, hoewel zij op dezelfde feitengaring zijn gebaseerd, en dat het rapport van de Zwitserse instanties expliciet stelt dat betrouwbare gegevens over het aantal gedeporteerde Tibetanen niet kon worden gevonden.

De Raad merkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie geen voorwaarde vormt voor de toepassing van het concept van eerste land van asiël. Artikel 48/5, § 4 stelt immers duidelijk dat de bescherming geboden kan worden in de vorm van de vluchtelingenstatus of in de vorm van ‘*anderszins reële bescherming*’. Uit de memorie van toelichting bij dat artikel blijkt dat die bescherming inhoudt dat het non-refoulementbeginsel wordt gerespecteerd, dat de bescherming doeltreffend is en niet van tijdelijke aard. Geheel in tegenstelling tot hetgeen verzoekster in haar verzoekschrift betoogt, berust de bescherming tegen refoulement niet louter op een instructie van de zittende regering, doch op een in India erkend internationaalrechtelijk principe dat in de nationale grondwettelijke rechtsorde is verankerd. India erkende in 1966 al het principe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (‘COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014, p. 18). Deze rechtspraak wordt gevolgd door de lagere Indiase rechtbanken, zoals blijkt uit een uitspraak van het ‘*High Court*’ van de deelstaat Gujarat, die expliciet verwees naar artikel 21 van de Indiase grondwet om het principe van non-refoulement te garanderen (COI Focus China/India/Tibet, *non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*, d.d. 29 januari 2014, p. 4). Tot slot blijkt uit de informatie die verweerder bij haar nota voegt dat er geen concrete gevallen bekend zijn van refoulement van Tibetanen naar India, hetgeen in 2012 nog bevestigd werd door een rapport van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India, dd. 11 maart 2014*, p. 18 en 19).

De argumentatie van verzoekster vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat India enerzijds voorziet in grondwettelijke bescherming tegen refoulement van Tibetanen naar China en anderzijds evenmin de facto overgaat tot een dergelijk refoulement. Verzoekster wijst naar een passage uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waarin gewag gemaakt zou worden van “*veroordeelde criminelen die in het verleden uit India werden gedepoteerd*” en wijst op een rapport van een rapport van een Zwitserse NGO die gevallen van refoulement zou bevestigen, doch uit informatie die verweerder bij zijn nota voegt blijkt dat het betreffende citaat in werkelijkheid slaat op een man die zonder een RC in India leefde en die naar de grens naar met Nepal werd gebracht en daar verzocht werd het land te verlaten (COI Focus China/India/Tibet, *non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*, d.d. 29 januari 2014, p. 2). Daargelaten de vaststelling dat voormelde situatie geenszins kan betrokken worden op verzoekster aangezien zij wel over een RC beschikt, kan uit deze passage niet afgeleid worden dat de betreffende man gehoor gaf aan het verzoek en het Nepalese grondgebied betrad. Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat de schaarse gevallen waarin rapporten van NGO’s, zoals het door verzoekster geciteerde rapport van de Zwitserse NGO “*Schweizerische Flüchtlingshilfe*”, melding maken van refoulement nergens een concreet geval van effectieve deportatie naar China aanhalen (*ibid.*, p. 2). Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster zelf evenmin bij machte blijkt om concreet aan te tonen dat India in de jaren voor haar vertrek uit dat land is overgegaan tot effectieve deportatie van een Tibetaans staatsburger naar China. Hoe verzoeksters verwijzing ten slotte naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van

verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat *in casu* India voldoet aan de voorwaarden voor het bieden van 'reële bescherming' zoals bedoeld in artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.2. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat Tibetanen die naar het buitenland reizen met een andere reistitel dan de IC of zonder een NORI-stempel in principe niet meer gerechtigd zijn om hun RC-status in India op te nemen. Verzoekster houdt vol dat zij met een vals paspoort naar België kwam en dat de geldigheidsduur van haar RC inmiddels is verstreken. De commissaris-generaal achtte deze illegale reisweg ongeloofwaardig, doch verzoekster acht de betreffende motivering in de bestreden beslissing louter speculatie, gebaseerd op een "*gut feeling*". Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal bij machte was om op eenvoudige wijze na te gaan of verzoekster een Schengenvisum had verkregen via consultatie van de centrale databank daarvan, en anderzijds contact kon opnemen met de Indiase overheid, doch dit in weerwil van de haar onderzoeksplicht heeft nagelaten. Verzoekster merkt hierbij op dat een illegale reisweg voor haar de enige logische was gelet op de strenge binnenkomstvoorwaarden voor derdelanders. Gezien zij een jonge vrouw is met een tijdelijk verblijfsrecht in India, die geen naaste familie heeft binnen de Europese Unie en weinig heeft dat haar bindt met India zou haar kans om een visum te verkrijgen immers "*te verwaarlozen*" zijn.

Ten aanzien van verzoeksters mogelijkheid tot terugkeer merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster in haar verzoekschrift geen poging onderneemt om te ontcrachten dat Tibetanen met een RC, indien zij de administratieve formaliteiten daartoe in acht nemen, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opnemen, zoals afdoende blijkt uit de informatie toegevoegd aan administratief dossier. Waar verzoekster stelt dat er geen enkele garantie is dat Tibetanen die zonder IC en de verplichte NORI-stempel India verlaten hebben nog kunnen terugkeren blijkt uit informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC). Wat betreft haar beweerdelijke illegale reisweg stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in redelijkheid tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande kon besluiten. Zo kon verzoekster haar beweerdde illegale reisweg met geen enkel stuk staven, is een dergelijke dure reisweg volstrekt onlogisch gelet op de veel goedkopere en veiligere mogelijkheid om legaal te reizen, en blijft verzoekster in gebreke een aannemelijke verklaring te geven waarom zij dan wel opteerde voor een illegale reis. Wat betreft het beweerdde gebrek aan onderzoeksdaden vanwege de commissaris-generaal merkt de Raad op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht verzoekster bij te staan in haar bewijsvoering, terwijl het daarentegen tot de medewerkingsplicht van verzoekster behoort om correcte verklaringen en waar mogelijk documenten aan te reiken over de door haar gebruikte reisweg. In zoverre verzoekster tot slot opmerkt dat het verkrijgen van een visum voor de Schengenzone voor haar "*te verwaarlozen is*" omdat zij geen familiale banden heeft in de Schengenzone en niets heeft wat haar met India bindt, merkt de Raad vooreerst op dat dit een verklaring *post-factum* betreft die geen steun vindt in het gehoorverslag, en dat verzoekster hoe dan ook in België een zus heeft die als vluchteling is erkend en in India een echtgenoot en minderjarig kind heeft, waarmee zowel de opportuniteit van een familiebezoek aan de

Schengenzone alsook de garantie op een terugkeer gerechtvaardigd lijken. Evenmin dit argument vermag derhalve de geloofwaardigheid van haar beweerde illegale reis te herstellen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden aangenomen dat verzoekster nog over een geldige IC met NORI-stempel beschikt, minstens dat zij hierover kan beschikken, alsmede dat zij in de mogelijkheid verkeert om met haar documenten legaal naar India terug te keren, aldaar haar verblijfsrecht opnieuw op te nemen en er reële bescherming te genieten.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging ten aanzien van haar eerste land van asiel.

In zijn bestreden beslissing achtte de commissaris-generaal de problemen die verzoekster ten aanzien van India aangaf onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de betreffende motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift expliciet vermeldt dat *“India immers niet het land is waarin zij vreest vervolgd te worden”* (p. 9). Verzoekster wijst er nog op dat haar zus in België als vluchteling werd erkend en voegt daartoe haar erkenningsbeslissing bij, doch de commissaris-generaal merkte in zijn beslissing terecht op dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht. Verzoekster toont hoe dan ook niet aan dat zij zich in identiek dezelfde situatie als haar zus bevindt noch dat zij zich steunt op dezelfde motieven als deze die door haar zus werden ingeroepen bij haar asielaanvraag.

2.3.4. Bijgevolg maar verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER